

JEFFREY ARCHER

*Een goed bewaard
geheim*

Deel 3 in de Clifton-serie

ISBN 978-90-225-7311-2
ISBN 978-94-023-0507-4 (e-boek)
NUR 302

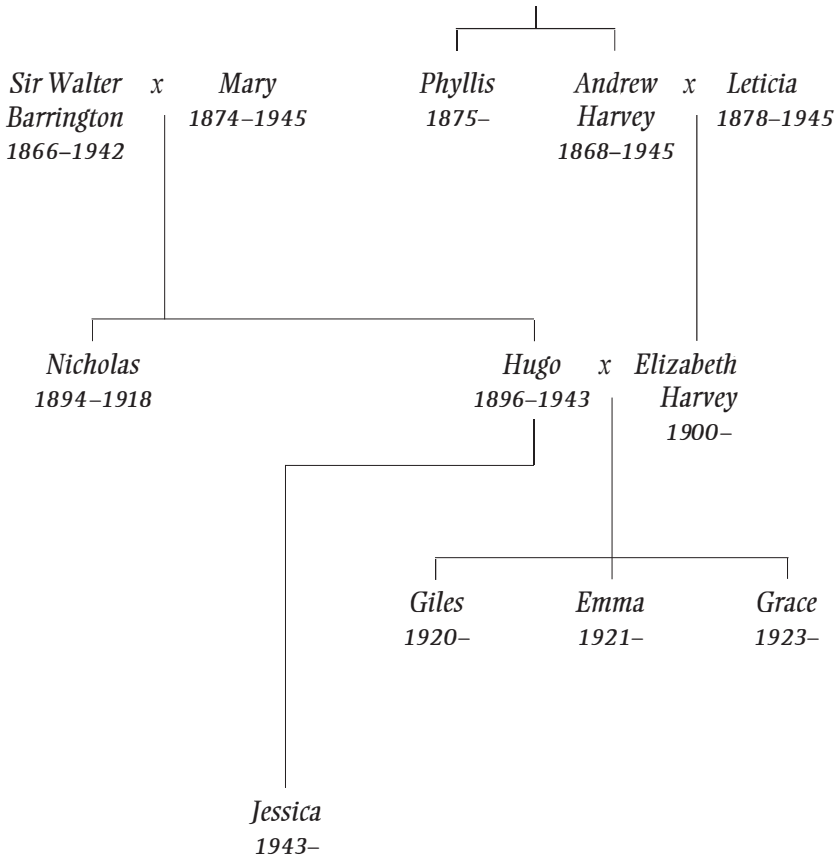
Oorspronkelijke titel: *Best Kept Secret*
Vertaling: Joost van der Meer en William Oostendorp
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign, München
Omslagbeeld: Arcangel Images en Shutterstock
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2013 Jeffrey Archer
Nederlandstalige uitgave © 2015 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam
Oorspronkelijke uitgave: Macmillan, an imprint of Pan Macmillan, a division of
Macmillan Publishers Ltd.

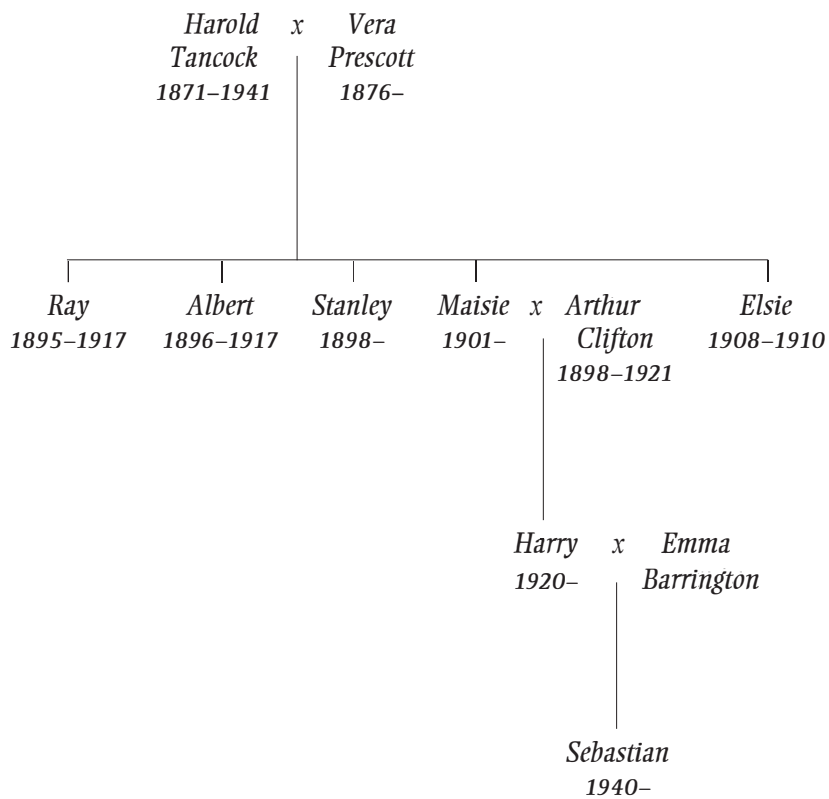
Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Shabnam en Alexander

De familie Barrington

De familie Clifton

Proloog

De Big Ben sloeg de klok van vier.

De lord chancellor was volkomen uitgeput van wat zich die avond en nacht had afgespeeld, maar er werd nog altijd zo veel adrenaline door zijn lichaam gepompt dat hij de slaap niet kon vatten. Hij had de edelachtbare afgevaardigden verzekerd dat hij zou komen met een uitspraak in de zaak Barrington versus Clifton, over wie van de jongemannen de aloude titel en het familiebezit zou moeten erven.

Andermaal overdacht hij de feiten, want hij was van mening dat de feiten, en enkel de feiten, beslissend dienden te zijn voor zijn laatste oordeel.

Toen hij zo'n veertig jaar geleden aan zijn leertijd begon, had zijn leermeester hem geadviseerd dat als hij een oordeel moest vellen over een cliënt of een zaak, hij alle persoonlijke gevoelens, sentiment of vooringenomenheid opzij moest zetten. Het recht was geen beroep voor watjes of romantici, had hij benadrukt. Maar na zich vier decennia aan deze mantra gehouden te hebben, moest de Lord Chancellor erkennen dat hij nog nooit een zaak was tegengekomen die zo goed in evenwicht was. Hij wenste alleen dat F.E. Smith nog leefde, zodat hij diens advies kon inwinnen.

Aan de ene kant... Wat had hij een hekel aan die clichéwoorden. Aan de ene kant was Harry Clifton drie weken eerder geboren dan zijn beste vriend, Giles Barrington: feit. Aan de andere kant was Giles Barrington onmiskenbaar de wettige zoon van sir Hugo Barrington en diens wettige echtgenote Elizabeth: feit. Maar dat maakte hem nog niet sir Hugo's eerstgeborene, en dat was nu juist het relevante punt van het testament.

Aan de ene kant schonk Maisie Tancock op de achtentwintigste dag van de negende maand het leven aan Harry nadat ze had toegegeven tijdens een uitstapje van haar werk naar Weston-super-Mare met sir Hugo Barrington een flirt te hebben gehad. Feit. Aan de andere kant was Maisie Tancock, toen Harry werd geboren, met Arthur Clifton

getrouwd, en in de geboorteakte stond duidelijk dat Arthur de vader van het kind was. Feit.

Aan de ene kant... De gedachten van de Lord Chancellor keerden terug naar wat zich in de kamer had afgespeeld nadat het Hogerhuis eindelijk had gestemd en de leden zich hadden uitgesproken over de vraag of Giles Barrington of Harry Clifton de titel en 'al wat dit behelst' zou moeten erven. Hij herinnerde zich de exacte woorden van de hoofdwhip toen hij de uitslag van een volgepakt Huis aankondigde.

'Voorstemmers rechts: tweehonderddrieënzeventig stemmen. Tegenstemmers links: tweehonderddrieënzeventig stemmen!'

Op de rode banken was rumoer uitgebroken. Hij aanvaardde dat de gelijke stemming hem de niet-benijdenswaardige taak oplegde te beslissen wie de familietitel van de Barringtons, de vermaarde rederij, alsmede het bezit, de grond en de kostbaarheden diende te erven. Hing de toekomst van deze twee jongemannen maar niet van zijn beslissing af. Moest hij zich laten beïnvloeden door het feit dat Giles Barrington wel de erfgenaam wilde zijn en Harry Clifton niet? Nee, dat moest hij niet. Zoals lord Preston in zijn overtuigende speech vanuit de oppositiebanken had gezegd, zou dat een kwalijk precedent scheppen, ook al kwam het dan gelegen.

Aan de andere kant, als hij zich ten gunste van Harry uitsprak... Eindelijk doezelde hij weg, enkel om op het ongebruikelijk late tijdstip van zeven uur te worden gewekt door een zacht klopje op de deur. Hij kreunde even en zijn ogen bleven dicht terwijl hij de klokslagen van de Big Ben telde. Slechts drie uur voordat hij met zijn uitspraak diende te komen en nog steeds had hij de knoop niet doorgehakt.

Terwijl hij zijn voeten op de vloer zette, zijn slippers aandeed en naar de badkamer liep, slaakte de Lord Chancellor een tweede kreun. Zelfs in bad bleef hij met het probleem worstelen.

Feit. Harry Clifton en Giles Barrington waren allebei kleurenblind, net als sir Hugo. Feit. Kleurenblindheid kon alleen via de vrouwelijke lijn worden doorgegeven, dus het was gewoon toeval, niets meer, en diende daarom ook als zodanig te worden afgedaan.

Hij stapte uit bad, droogde zich af en trok een ochtendjas aan. Daarna glipte hij de slaapkamer uit en liep over het hoogpolige tapijt door de gang naar zijn werkkamer.

De Lord Chancellor pakte een vulpen en schreef de namen 'Barrington' en 'Clifton' op de bovenste regel van de pagina, waaronder hij de

voors en tegens van de zaak van iedere man begon te schrijven. Tegen de tijd dat hij drie pagina's in zijn keurige handschrift had geschreven, sloeg de Big Ben achtmaal. Maar nog steeds was hij er niets wijzer op geworden.

Hij legde zijn pen neer en ging met tegenzin op zoek naar voedsel.

De Lord Chancellor nam plaats in zijn eentje en at zijn ontbijt in stilzwijgen. Hij weigerde zelfs een blik te werpen in de ochtendkranten, die op het andere uiteinde van de tafel keurig uitgespreid lagen, of de radio aan te zetten, omdat hij niet wilde dat een of andere slecht geïnformeerde commentator zijn oordeel beïnvloedde. De kwaliteitskranten orakelden over de toekomst van het erfprincipe, mocht de Lord Chancellor ten gunste van Harry beslissen, terwijl de tabloids slechts geïnteresseerd leken in de vraag of Emma al dan niet in staat zou zijn om te trouwen met de man van wie ze hield.

Tegen de tijd dat hij naar de badkamer terugging om zijn tanden te poetsen, was de weegschaal van Vrouwe Justitia nog steeds niet naar een kant doorgeslagen.

Vlak nadat de grote klok negen keer had geslagen, schoot hij zijn werkkamer in en nam hij zijn aantekeningen nog eens door in de hoop dat de weegschaal eindelijk een kant op zou gaan, maar alles bleef volmaakt in balans. Toen hij nóg een keer zijn aantekeningen doorlas, werd er opeens op de deur geklopt, waarmee hij eraan werd herinnerd dat hoe machtig hij ook meende te zijn, hij de tijd nog steeds niet kon vertragen. Hij slaakte een diepe zucht, scheurde drie vellen van de blocnote, kwam overeind en las door terwijl hij zijn kamer uit liep naar de gang. Toen hij de slaapkamer betrad, trof hij East, zijn persoonlijke bediende, wachtend aan het voeteneind om het ochtendritueel uit te voeren.

East begon met het vingervlug verwijderen van de zijden ochtendjas voordat hij zijn meester in een wit overhemd hielp dat nog warm was van de strijkbout. Vervolgens een gesteven kraag, gevolgd door een fijngeregen halsdoek. Toen de Lord Chancellor een zwarte kniebroek aantrok, werd hij eraan herinnerd dat hij sinds het bekleeden van zijn ambt een paar pondjes was aangekomen. East hielp hem daarna met zijn lange zwart-en-goudkleurige gewaad, om zijn aandacht vervolgens te richten op het hoofd en de voeten van zijn meester. Een lange pruik werd op zijn hoofd geplaatst voordat hij in een paar gespschoenen stapte. Pas toen de gouden ambtsketting, door negenendertig vo-

rige Lords Chancellor gedragen, op zijn schouder werd gedrapeerd, was de gedaanteverandering van een door een man gespeelde vrouwenfiguur in de hoogste wettige autoriteit in het land voltooid. Een blik in de spiegel en hij voelde zich gereed om het toneel te betreden en zijn rol in het zich ontvouwende drama te spelen. Alleen jammer dat hij nog steeds zijn tekst niet kende.

De timing waarmee de Lord Chancellor de noordelijke toren van het Palace of Westminster in en uit ging zou een regimentssergeant-majoor hebben geïmponeerd. Om 9.47 uur werd er op de deur geklopt en kwam zijn secretaris, David Bartholomew, de kamer in.

‘Het spijt me u te moeten mededelen dat lord Harvey afgelopen nacht in een ambulance op weg naar het ziekenhuis is overleden,’ zei Bartholomew.

Beide mannen wisten dat dit niet waar was. Lord Harvey, de grootvader van Giles en Emma Barrington, was slechts enkele ogenblikken voordat de stemmingsbel had geklonken in elkaar gezakt. Echter, beide mannen accepteerden de eeuwenoude afspraak: als een lid van of het Lager- of het Hogerhuis overleed terwijl het Huis in zitting was, diende een volledig onderzoek naar de omstandigheden van zijn dood te worden ingesteld. Om deze onaangename en onnodige schertsvor-toning te voorkomen, was ‘overleden op weg naar het ziekenhuis’ de geaccepteerde formulering die dergelijke eventualiteiten dekte. De gewoonte voerde terug naar de tijd van Oliver Cromwell, toen leden in de kamer nog zwaarden mochten dragen en kwade opzet een stellige mogelijkheid was bij een sterfgeval.

De Lord Chancellor was bedroefd door de dood van lord Harvey, een collega die hij zowel mocht als bewonderde. Hij wenste alleen dat zijn secretaris hem niet had herinnerd aan een van de feiten die hij in zijn keurige handschrift onder de naam van Giles Barrington had geschreven; namelijk dat lord Harvey na zijn inzinking niet zijn stem had kunnen uitbrengen. Had hij dat wel gekund, dan zou hij ten gunste van Giles Barrington hebben gestemd. Daarmee zou de zaak eens en voor altijd zijn beslecht en had hij die nacht vast kunnen slapen. Nu werd van hem verwacht dat hij eens en voor altijd de doorslag zou geven.

Onder de naam van Harry Clifton had hij een ander feit genoteerd. Toen een half jaar geleden het oorspronkelijke beroep voor de Law Lords was gekomen, hadden ze 4-3 gestemd ten gunste van Clifton,

waarmee Harry de tituluur en, om het testament aan te halen, ‘al wat dat behelst’ zou krijgen.

Een tweede klop op de deur en zijn sleepdrager kwam binnen, gekleed in een andere Gilbert-en-Sullivan-eske outfit, om aan te geven dat de eeuwenoude ceremonie op het punt van beginnen stond.

‘Goedemorgen, *my lord.*’

‘Goedemorgen, meneer Duncan.’

Op het moment dat de sleepdrager de zoom van het lange zwarte gewaad van de Lord Chancellor oppakte, stapte David Bartholomew naar voren en duwde hij de dubbele deur van de staatsiezaal open zodat zijn meester zich op weg kon begeven voor de reis van zeven minuten naar de kamer van het Hogerhuis.

Leden, kamerbodes en huisfunctionarissen die met hun dagelijkse routine bezig waren, stapten vlug aan de kant toen ze de Lord Chancellor zagen naderen, zodat hij ongehinderd naar de kamer kon doorlopen. Terwijl hij passeerde, bogen ze diep, niet voor hem maar voor de soeverein die hij vertegenwoordigde. Hij schreed verder over het rode tapijt met dezelfde tred als hij de afgelopen zes jaar dagelijks had gedaan zodat hij de kamer zou betreden bij de eerste klokslag als de Big Ben tien uur in de morgen sloeg.

Op een normale dag, en dat was het vandaag niet, zou hij bij het betreden van de kamer worden opgewacht door een handvol leden die beleefd uit hun rode bankjes zouden opstaan, zouden buigen naar de Lord Chancellor en blijven staan terwijl de dienstdoende bisschop het ochtendgebed zou leiden, waarna de agenda van de dag zou aanvangen.

Maar niet vandaag dus, want lang voordat hij de kamer bereikte, hoorde hij het gemompel van druk pratende stemmen. Zelfs de Lord Chancellor werd verrast door wat hij zag toen hij het huis van de lordships betrad. De rode banken waren zo afgeladen dat een aantal leden naar de treden voor de troon was verhuisd, terwijl anderen die geen plek hadden kunnen vinden zelfs in de voor niet-leden gereserveerde ruimte van het Huis stonden. De enige andere gelegenheid waarop hij zich kon herinneren dat het Huis zo vol was geweest, was toen Zijne Majesteit de troonrede sprak.

Toen de Lord Chancellor de kamer binnenliep, hielden de lords onmiddellijk op met praten. Ze kwamen als één man overeind en maakten een buiging terwijl hij zijn plaats voor de wozak innam.

Langzaam liet de hoogste rechtskundig ambtenaar van het land zijn

blik door de kamer glijden, aangestaard door meer dan duizend ongeduldige ogen. Eindelijk bleef zijn blik rusten op drie jonge mensen achter in de kamer, pal boven hem op de publieke tribune. Giles Barrington, zijn zus Emma en Harry Clifton waren uit respect voor een geliefde grootvader, en in Harry's geval een mentor en lieve vriend, in het zwart gekleed. Hij had te doen met deze drie en was zich ervan bewust dat het oordeel waar hij zo direct mee zou komen hun hele leven zou veranderen. Hij hoopte vurig dat het in hun voordeel zou zijn.

Toen de zeer eerwaarde Peter Watts, de bisschop van Bristol – hoe toepasselijk, dacht de Lord Chancellor – zijn gebedenboek opensloeg, bogen de lordships het hoofd en ze keken pas weer op toen hij de woorden 'In de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest' had gesproken.

De verzamelde vergadering nam weer plaats, waarmee de Lord Chancellor de enige aanwezige was die nog stond. Toen iedereen zat, leunden de lordships achterover en wachtten ze op zijn uitspraak.

'My lords,' begon hij. 'Ik kan niet voorwenden dat het oordeel dat u mij hebt toevertrouwd gemakkelijk is gebleken. Integendeel, ik geef toe dat het een van de lastigste beslissingen is die ik in mijn lange carrière in de advocatuur heb moeten nemen. Maar Thomas More herinnerde ons eraan dat wanneer je deze gewaden draagt, je bereid moet zijn om tot besluiten te komen die zelden iedereen zullen aanstaan. En inderdaad, my lords, bij drie van dergelijke gelegenheden in het verleden werd de Lord Chancellor na het doen van zijn uitspraak later die dag onthoofd.'

Het gelach dat hierop volgde, brak de spanning, maar slechts even.

'Echter, het blijft mijn plicht om niet te vergeten,' ging hij verder nadat het gelach was weggestorven, 'dat ik alleen verantwoording verschuldigd ben aan de Almachtige. Met dat in gedachten, my lords, in de zaak Barrington versus Clifton, over wie sir Hugo Barrington als diens rechtmatige erfgenaam zou moeten opvolgen en wie de familietitel, de landerijen en alles wat dat behelst dient te worden toegewezen...'

De Lord Chancellor wierp nog eens een blik omhoog naar de tribune en aarzelde. Zijn blik rustte op de drie onschuldige jonge mensen voor het hekje, die nog steeds naar hem staarden. Hij bad om de wijsheid van Salomo voordat hij eraan toevoegde: 'Alle feiten in beschouwing genomen, spreek ik me uit ten gunste van... Giles Barrington.'

Vanaf de vloer van het Huis steeg onmiddellijk een geroezemoes van mompelende stemmen op. Journalisten verlieten vlug de perstribune om hun wachtende redacteurs de uitspraak van de Lord Chancellor door te geven dat het erfelijkheidsprincipe intact bleef en dat Harry Clifton Emma Barrington nu kon vragen om zijn wettige echtgenote te worden, terwijl het publiek op de tribune over het balkon hing om te zien hoe de lordships op zijn beslissing zouden reageren. Maar dit was geen voetbalwedstrijd en hij was geen scheidsrechter. Er hoefde niet op een fluit geblazen te worden, want iedere afgevaardigde van het Huis zou de uitspraak van de Lord Chancellor zonder verdeeldheid of verschil van mening accepteren en zich erbij neerleggen. Terwijl de Lord Chancellor wachtte tot het geroep bedaarde, keek hij nog een keer omhoog naar de drie mensen op de tribune, op wie zijn beslissing vooral van invloed zou zijn, om hun reactie te peilen. Harry, Emma en Giles staarden nog steeds wezenloos op hem neer, alsof de volle betekenis van zijn oordeel nog niet tot hen was doorgedrongen.

Na maanden van onzekerheid voelde Giles onmiddellijk opluchting, hoewel de dood van zijn geliefde grootvader elk overwinningsgevoel wegnam.

Terwijl Harry de hand van Emma stevig vastpakte, had hij slechts één gedachte: nu kon hij trouwen met de vrouw van wie hij hield.

Emma bleef onzeker. Immers, de Lord Chancellor had voor het drietal een hele reeks nieuwe problemen geschapen die hij niet voor hen zou oplossen.

De Lord Chancellor sloeg zijn van gouden kwastjes voorziene map open en bekeek de agenda van de dag. Een debat over de voorgestelde Nationale Gezondheidszorg was het tweede agendapunt. Een aantal lords glipte de kamer uit nu alles weer naar het normale terugkeerde.

De Lord Chancellor zou nooit tegenover iemand toegeven, zelfs niet tegenover zijn naaste vertrouweling, dat hij op het laatste moment van gedachten was veranderd.